

Sgt. Kosic Franc.
94. Squadron.
R.A.F. M.E.

15.8.44.

Pre draga mi ženka.

Sprejmi najiskrenije pozdrave in goreče poljube na tvoje
lepe ustne. Jast Draga ženka, sem prav in pri dobrem zdravlju,
upam da i ti si prav in pri najboljšem zdravlju.

Obzega verem nič, tu je vse ponavadi, včasih smo imeli
precej vroče, ma danes hvala Bogu je spet prav, hladan veter
prijetno pihaja, tako da vročine ni. Včasih tudi smo imeli
predstavo enega še precej lepega filma, tako da je nekaj
večernih ur mal prej pasalo, ko pa ponavadi.

Veš draga ženka da tu imamo večer tako lepe
noči, da kar se sodi korekno da je v svojih domačih krajih.

Veš neki večer ki sem se sam spehajan, poradij naše
hiše po zapuščenem inoograda, sem si mislu ko bi bila
tu, i moja ljuba ženka, gotovo se nam bi zdelo ko da smo
pri tvoj doma, pa potem sem si mislu, pa morda da res
ni več tako daleč stran ko te moje skrajne želje se mi bodo
uresničile.

Veš da en lep čas sem sedel na enem kranju, in
oparovan okoli sebe, vse je bilo tako mirno, le gubčki in
razni drugi nočni ptarci, so motili to tiho noč z njihovim
enakim petjem, a gor na vrhu, na tisoče racih po velikosti
vezdic, je miglalo, in zdelo se mi je ko da one, mi pošljajo
pozdrave. Pa morda res da one mi so pošljale pozdrave,
pozdrave et moje ljube ženke, ki morda gubi tisti moment,

i ona, tam v daljavi, je z malga okna ih opazovala, in
im spetala niti gozdrav, za svojega ljublega.

Mereš ljuba žena kako mi si ta bliu, ko sem na
ese to nihtu in opazovan to nihtu noč, in dizea, še
skoro suha trava, kar opila me je, saj ti sem govorn,
spetam lepe besede, ma ti na izloht nisi to čula, al čula
ih je avnela roža, mlada tita in mali gilek hi je tam
bliu mene pepravem svoj pernico.

Potem sem si nihtu kako bo luino, ko res bo
pisel tisti dan, ko bova v noči Slavenskih krajih, se
reš odaljena eden t drugega, ampak skupaj se bova
spuhajala v nočnih urah, po tistih lepih zelenih tratah,
met jetjem gilekom in razhajem žal, takrat nas ne bodo
motile nihtu na odaljenost eden t drugega, al nihtu
bomo na dolo jutrenja četa, na večje tistih letih
hi nam ih bo podarila naša ljubica, saj to nebo trpkuje
ne čuka, ampak veselje!

Ti ljuba žena, z takim nihtu in naštami, kaj
ljubi močeka para kiro ur, sam samost v mihtih
noči, ta nihtu in ta samota, veš da mi dajšajo bobine
mojega razhajega zna.

Ampak ljuba žena, do bi vesela tega le malga
pisanca, saj nat hi hi kaj bol veselga pisal, ma še hi
je ure takas samotno okoli mene, pa i pisna so teme
slina.

Pisni i hi kaj o vojih samotnih urah, in neopali
da mi poschais Mam.

Sprijmi moj drak oljen in gori poljup, kaj Močeka.